

NATUURPLAKBOEK NUMMER 301

Tekst en foto : JO-han Opsomer – 28 september 2013

Geen zwarte goud zoals in de Borinage, het betreurde Marcinelle, Waterschei, Winterslag, Beringen of -deze die als laatste sloot- Zolder.

Geef toe, het zijn namen die klinken en met reden. Ze hebben zowat alles in heel de eerste helft van de vorige eeuw bepaald op economisch vlak. Maar ook op ecologisch vlak zijn deze voetafdrukken niet te onderschatten. (Over voetbal zwijg ik).

De mijnen die we hier zien zijn bladmijnen, gangen in het bladmoes van nagenoeg elke plant die in ons land groeit.

Sterker nog, ze beperken zich niet alleen tot de bladeren, ook de stengels, de vruchten, de schors en de zaden kunnen ten prooi vallen van de kompels.

Geen Di Rupo's, Adamo's of Granata's maar vlindertjes, bladwespen, kevertjes of vliegjes zijn de gravers van dienst of eigenlijk hun kinderen.

Ze laten de tweede generatie het werk opknappen.

De gangen kunnen dropjes zijn, explosieve vlekken, nervenvolgende lijnen of lange groeilijnen. Ken je ook de waardplant, dan kan je de soort vrij eenvoudig op naam brengen.

De micro-vlindertjes die het ei legden zijn niet zo eenvoudig te determineren.

Het begon dus allemaal met een ei, een ei op overschot en dat diende ergens te worden gedeponeerd en liefst op een zo gunstig mogelijke plaats. 'Een gedekte tafel van bladmoes voor de larve van straks en een zonnig plekje omdat warmte nu eenmaal groeimogelijkheden met zich meebrengt' moet wel het motto van Kind en Gezin bij de bladmineerders zijn.

Na het ei begint het pas. De levensweg van een groeiende larve kan kronkelend of rechtlijnig zijn, maar is enkel efficiënt als er ook een einde in zicht is.

Ooit moet er een gaatje zijn, een ontsnappingsroute, want voor eeuwig opgesloten zitten in een cel van bladgroen kan niemands levensdoel zijn.

De mogelijkheden zijn maar tweeërlei. Of ze verpoppen in het blad, laten zich mee vallen met het gekende herfstverschijnsel en komen in het voorjaar als volgroeid insect tevoorschijn, of ze komen als larve uit de kast en verpoppen op een beschut plekje.

Om een idee te geven van de biodiversiteitsbijdrage van deze groep organismen lijkt het me voldoende om te zeggen dat het vinden van 500 soorten in één bos niets is om over te stoefen.